

Cauza C-382/16 – Curtea Europeană de Justiție

Hornbach-Baumarkt AG („Hornbach AG”)

Împotriva **Finanzamt Landau** („Administrația Fiscală din Landau, Germania)

Cauza privește interpretarea articolului 43 CE (devenit articolul 49 TFUE) coroborat cu articolul 48 CE (devenit articolul 54 TFUE) în urma unui litigiu între Hornbach AG, societate pe acțiuni cu sediul în Germania, pe de o parte, și Administrația Fiscală din Landau, Germania, pe de altă parte, în legătură cu stabilirea de către aceasta din urmă a impozitului pe profit și a bazei de impozitare pentru impozitul comercial ale societății respective pentru anul 2003.

Pe scurt, în cursul anului 2003, Hornbach AG deținea în mod indirect, prin intermediul filialei sale Hornbach International GmbH și al filialei olandeze a acesteia din urmă, Hornbach Holding BV, o participație reprezentând 100% din capitalul a două societăți cu sediul în Olanda. Acestea din urmă aveau un capital propriu negativ și aveau nevoie, pentru continuarea activităților lor, precum și pentru finanțarea unui proiect, de credite bancare în cuantum de 10.057.000 de euro, respectiv de 14.800.000 de euro. Instituția bancară care asigura finanțarea acestor societăți condiționase acordarea creditelor de prezentarea de către Hornbach AG a unor scrisori de confort cuprinzând o declarație de garantare, scrisori emise de către Hornbach AG în septembrie 2002, fără a solicita vreo remunerație în schimb.

Administrația fiscală, întrucât a apreciat că terți independenți unii față de alții ar fi convenit în împrejurări identice sau similare o remunerație în schimbul garanțiilor astfel acordate, a decis că veniturile Hornbach AG trebuiau majorate, în conformitate cu paragraful 1(1) și (4) din AStG¹ și a modificat impozitul pe profit și baza de impozitare pentru impozitul comercial ale acestei societăți pentru anul 2003, rectificând astfel cuantumul veniturilor impozabile ale Hornbach AG cu suma de 15.253 de euro și, respectiv, cu suma de 22.447 de euro, ca urmare a garanțiilor acordate societăților străine.

Hornbach AG a susținut că paragraful 1 din AStG conducea la un tratament discriminatoriu al situațiilor transfrontaliere din moment ce, în situațiile pur interne, nu se efectua o rectificare a cuantumului veniturilor pentru a se ține seama de cuantumul presupus al remunerației pentru garanțiile acordate unor filiale.

Potrivit Finanzgericht Rheinland Pfalz (Tribunalul Fiscal din Renania Palatinat, Germania), administrația fiscală a considerat în mod întemeiat că condițiile convenite între Hornbach AG și societățile străine din grup erau diferite de cele pe care le-ar fi convenit, în împrejurări identice sau similare, terți independenți unii față de alții. Tribunalul fiscal ridică însă problema compatibilității unei reglementări precum cea în discuție în litigiu cu libertatea de stabilire. În consecință, Tribunalul apreciază că este necesar să se clarifice dacă o dispoziție precum articolul 1 alineatul 1 din AStG coroborat cu a treia ipoteză prevăzută la acest articol 1 alineatul 2 punctul 1 corespunde cerințelor dreptului Uniunii referitoare la posibilitatea de a invoca rațiunile comerciale pentru care persoane care se află în raporturi de interdependență au încheiat o tranzacție în condiții care nu sunt uzuale între terți.

Curtea Europeană de Justiție a declarat că art. 43 CE (devenit art. 49 TFUE) coroborat cu articolul 48 CE (devenit art. 54 TFUE) trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune în principiu unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiu, în temeiul căreia veniturile unei societăți rezidente într-un stat membru care a acordat unei societăți stabilite în

¹ Gesetz über die Besteuerung bei Auslandsbeziehungen (Außensteuergesetz) (Legea fiscală privind relațiile cu străinătatea), în versiunea rezultată în urma Gesetz zum Abbau von Steuervergünstigungen und Ausnahmeregelungen (Legea privind eliminarea avantajelor fiscale și a excepțiilor) din 16 mai 2003 (BGBl. 2003 I, p. 660)

alt stat membru, de care este legată prin raporturi de interdependență, avantaje în condiții care diferă de cele care ar fi fost convenite, în împrejurări identice sau similare, între terți independenți unii față de alții trebuie să fie calculate în același mod în care ar fi fost calculate dacă condițiile convenite între astfel de terți ar fi fost aplicabile și trebuie să facă obiectul unei rectificări, deși nu se realizează o asemenea rectificare a veniturilor impozabile atunci când aceleași avantaje au fost acordate de o societate rezidentă unei alte societăți rezidente, de care este legată prin raporturi de interdependență. Revine însă instanței naționale competența de a verifica dacă reglementarea în discuție în litigiu oferă contribuabilului rezident posibilitatea de a dovedi că condițiile respective au fost convenite din rațiuni comerciale care decurg din poziția sa de asociat al societății nerezidente.